

Pripomíname si ...

Marec 2020

6. marec

Náhalka, Štefan

(16. 3. 1916 Liptovská Teplička – 6. 3. 1975 Rím, Taliansko)

- náboženský spisovateľ, redaktor, organizátor slovenského katolíckeho exilu
- za kňaza bol vysvätený v roku 1942
- doktorát teológie dosiahol v roku 1944 na teologickej fakulte v Bratislave
- pôsobil v Ružomberku ako kaplán, a potom ako administrátor fary
- bol tajomníkom spišského biskupa Jána Vojaššáka a profesorom teológie v seminári v Spišskej Kapitule
- po komunistických zásahoch proti katolíckej cirkvi sa mu v roku 1953 podarilo ujsť na Západ
- po príchode do Ríma pracoval v Ústredí katolíckej kancelárie
- s podporou slovenských katolíkov v USA začal budovať Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme, ktorý sa stal bázou mnohých akcií slovenského katolíckeho exilu
- založil Slovenské nakladateľstvo sv. Cyrila a Metoda, bol spoluzakladateľom Slovenského ústavu Cleveland-Rím, redigoval Hlasy z Ríma a Slovak Studies
- sústredil okolo seba elitu katolíckeho duchovenstva v slovenskom exile
- pod jeho vedením vyšli desiatky knižných publikácií
- prispieval do slovenských časopisov v zahraničí a do cudzojazyčných časopisov
- vydal viaceré publikácie a napísal početné štúdie (Ferko 1995, s. 187)¹

Štefan Náhalka v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/%C5%A0tefan_N%C3%A1halka

<https://www.osobnosti.sk/osobnost/stefan-nahalka-1529>

<https://www.upn.gov.sk/sk/cena-upn-pre-mons-stefana-nahalku-in-memoriám/>

<http://www.liptovskateplicka.sk/m/oznamy-spravy/otvorenie-pamatneho-domu-mons-stefana-nahalku-712sk.html>

https://www.mtr.sk/videoarchiv/2016-11-14_SPRAVY_040_Nahalka/

<https://www.slovenskeslovo.sk/historia/19-historia/1735-prelat-stefan-nahalka>

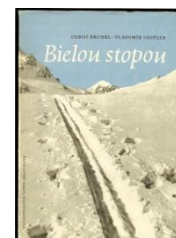
¹ FERKO, Milan. Sto slávnych Slovákov. 1995.

7. marec

Brchel, Ľuboš

(7. 3. 1920 Kladno – 31. 10. 1981 Radvaň nad Dunajcom, pochovaný v Tatranskej Lomnici)

- lyžiar, fotograf
- prvý novoprijatý zamestnanec, ktorého dekrét bol už vystavený na Správu TANAP-u v Tatranskej Lomnici
- bol referent pre materiálno-technické zásobovanie
- do roku 1955 jeden z najúspešnejších československých lyžiarskych pretekárov v zjazdových disciplínach
- stal sa dobrovoľným členom Tatranskej horskej služby a lyžiarskym trénerom
- autor zjazdoviek v oblasti Skalnatej doliny a Vrátnej
- citlivý fotograf, autor fotografických albumov *Bielou stopou* (1959), *Tatranské plesá* (1961), *Veľká a Malá Studená dolina* (1962) a *Tatry v panorámach* (1985)
- ilustrátor mnohých propagačných a reklamných materiálov, obrázkových kalendárov, časopiseckých článkov a autor pohľadníc (Bohuš 1999, s. 24-25)²

Ľuboš Brchel v médiách

https://cs.wikipedia.org/wiki/Lubo%C5%A1_Brchel

http://biography.hiu.cas.cz/Personal/index.php/BRCHEL_Lubo%C5%A1_7.3.1920-31.10.1981

12. marec

Hunfalvy-Hunsdorfer, Pavol

(12. 3. 1810 Veľký Slavkov – 30. 11. 1891 Budapešť)

- pedagóg, zakladateľ modernej maďarskej porovnávacej jazykovedy
- po ukončení štúdia sa venoval súkromnému vyučovaniu šľachtických synov, cestoval aj po Európe
- v Pešti zložil v roku 1838 právnické skúšky a niekoľko rokov sa tam aj zdržal, spoznal elitu maďarskej inteligencie
- stal sa korešpondentom tamojšej Vedeckej akadémie a o rok členom Kisfaludyho spoločnosti
- v roku 1842 sa vrátil do Kežmarku, pretože ho tu, na katedre práva v lýceu, zvolili za profesora
- na lýceu prednášal v rokoch 1842-1848
- v roku 1848 bol Hunfalvy zvolený za poslanca uhorského snemu za spiškosobotský volebný obvod, a preto musel katedru zanechať
- bol aktívnym účastníkom maďarskej revolúcie v rokoch 1848-1849
- po jej porážke odišiel do Pešti a začal sa viac venovať histórii a hlavne jazykovede, kde dokázal príbuznosť ugrofínskych jazykov, medzi ktoré patrila aj maďarčina
- svojím dielom sa stal zakladateľom modernej maďarskej porovnávacej jazykovedy

² BOHUŠ, Ivan. *Obdivovali, skúmali a chránili Tatry* 3. 1999.

- v roku 1861 sa stal poslancom Uhorského snemu“ (Baráthová 2009, s. 127-128)³.

Pavol Hunfalvy-Hunsdorfer v médiách

<https://www.kezmarok.com/?Historia-Kezmarku/Dejiny-mesta-Kezmarok/Znovuzrodeny-pamatnik-pamatna-tabula-Pala-Hunfalvyho-v-Kezmarku>

https://hu.wikipedia.org/wiki/Hunfalvy_P%C3%A1l

https://de.wikipedia.org/wiki/P%C3%A1l_Hunfalvy

18. marec

Planic (Planitz), Karol

(13. 3. 1764 Veľká – 18. 3. 1835 Ľubica)

- spisovateľ, cirkevný hodnostár
- narodil sa pôvodne ako Stromph, neskôr prijal meno Planitz, podľa svojho dobrodincu Maximiliána Planitza, kňaza z Popradu-Veľkej
- bol vysvätený za kňaza
- ako kaplán pôsobil v Hniezdom a Liptovskom Michale, administrátor v Krompachoch, farár v Kacvine, v roku 1797 v Kežmarku a od roku 1809 až do smrti pôsobil v Ľubici
- v roku 1806 sa stal titulárnym spišským kanonikom a v roku 1814 prepoštom
- bol mecénom kostola v Ľubici, v ktorom okrem iných maľoval levočský umelec J. Caucik
- finančne podporoval výstavbu nemocnice v Ľubici
- svojim veriacim zanechal v testamente nadáciu, z jej prostriedkov bola podporovaná ľubická katolícka i evanjelická mládež pri štúdiu
- písal príležitostné kázne, v jednej z nich odsúdil francúzsku buržoáznu revolúciu
- v rukopise zanechal históriu fary v Ľubici (Kollárová 2004, s. 166)⁴.

Karol Planic (Planitz) v médiách

https://www.knihydominikani.sk/hlavna_bibl_b4?autor_id=2133

23. marec

Andráši, Július

(23. 3. 1925 Košice – 13. 7. 1995 Pod lesom, Vysoké Tatry)

- horolezec, horský vodca, záchranár, organizátor športu, publicista
- koncom 40-tych a začiatkom 50-tych rokov 20. stor. uskutočnil významné prvovýstupy tatranských stien
- v Tatrách zostal a v roku 1950 spolu s manželmi Šimovcami sa stal profesionálnym záchranárom novovzniknutej Horskej služby, neskôr sa stal jej náčelníkom
- ako aktívny dobrovoľný člen a horský vodca pôsobil až do 80-tych rokov 20. storočia

³ BARÁTHOVÁ, Nora. Osobnosti Kežmarku: 1206-2009. 2009.

⁴ KOLLÁROVÁ, Zuzana, Richard BEKES, Magdaléna BEKESOVÁ, Jana KUŠNIRÁKOVÁ, Július MALIČKÝ, Božena MALOVCOVÁ, Daniela MLYNÁRČIKOVÁ a Peter ROTH. Biografický slovník mesta Poprad. 2004.

- svoje skúsenosti využil naplno pri publikačnej činnosti a napísal množstvo článkov v časopisoch, najmä v Krásach Slovenska a Tatrách
- do povedomia verejnosti sa zapísal aj vydávaním tatranskej sprievodcovskej literatúry
- od roku 1964 spolupracoval s vydavateľstvom Šport a spolu vydali 23 publikácií (Anonym (tah) 1995, s. 5)⁵.

Július Andráši v médiách

[https://sk.wikipedia.org/wiki/J%C3%BAlius_Andr%C3%A1%C5%A1i_\(horolezec\)](https://sk.wikipedia.org/wiki/J%C3%BAlius_Andr%C3%A1%C5%A1i_(horolezec))

https://chamo.kis3g.sk/search/query?term_1=Andr%C3%A1%C5%A1i+J%C3%BAlius&theme=snk

23. marec

Majerik, Viktor

(23. 3. 1930 Žilina – 9. 7. 2004 Spišská Stará Ves)

- etnograf, pedagóg, kultúrny pracovník, spisovateľ
- v roku 1948 nastúpil do zamestnania vo Svite, kde na Strednej priemyselnej škole získal výučný list strojníka
- po vyučení vytrval vo Svite len krátko
- opäť zasadol do školských lavíc na Pedagogickej škole v Kežmarku
- po jej ukončení v roku 1955 na výzvu Československého zväzu mládeže odišiel do Zamaguria – jeho prvou zastávkou bola dedinka Zálesie, odkiaľ však po dvoch mesiacoch nastúpil na vojenskú základnú službu
- po návrate z vojenskej služby sa načas vrátil do Zálesia, neskôr „učiteľoval“ v Haligovciach a vo Veľkej Lesnej
- v roku 1964 sa zapísal na externé štúdium na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, odbor národopis, ktorú v roku 1970 úspešne ukončil
- v októbri 1968 nastúpil do funkcie osvetového inšpektora Odboru školstva a kultúry na Okresnom národnom výbore v Starej Ľubovni, neskôr do funkcie vedúceho odboru školstva a kultúry
- v novembri 1971 začal pracovať na MsNV v Spišskej Starej Vsi ako riaditeľ Mestskej osvetovej besedy, neskôr Mestského kultúrneho strediska
- po zrušení Mestského kultúrneho strediska v roku 1991 nastúpil do funkcie riaditeľa Okresného osvetového strediska v Poprade, kde pôsobil do roku 1995
- v roku 1996 začal popri dôchodku pracovať ako etnograf a neskôr zástupca riaditeľky Ľubovianskeho múzea v Starej Ľubovni
- ako dôchodca ostal naďalej činný – spolupracoval s viacerými printovými médiami, venoval sa prednáškovej činnosti a po rokoch začal systematicky triediť etnografický materiál zo Zamaguria, ktorý zhromaždil od 50. rokov 20. storočia (Anonym (sib) 2012, s. 9)⁶

⁵ ANONYM (tah). Július Andráši: horolezec, záchranca a publicista jubiluje. 1995.

⁶ ANONYM (sib). Viktor Majerik In Memoriam. 2012.

Viktor Majerík v médiách

<https://kultura.pravda.sk/kniha/clanok/378926-viktor-majerik-peter-glocko-kral-hadov/>

<http://www.goringa.sk/kral-hadov-strazca-pokladov.php>

http://ramagu.sk/wp-content/uploads/ZN2_maj_12_3.pdf

https://chamo.kis3g.sk/search/query?match_1=MUST&field_1=a&term_1=Majer%C3%ADk+Viktor&match_2=PHRASE&field_2=text&match_3=SHOULD&field_3=text&match_4=NOT&field_4=text&the_me=system

25. marec

Pisch (Piš), Vojtech

(2. 7. 1816 Prešov, Solivar – 25. 3. 1880 Poprad-Veľká)

- po štúdiách pôsobil ako rímskokatolícky kaplán v Hybiach, v Kežmarku a Levoči v Kostole sv. Jakuba
- neskôr pracoval ako administrátor v Kežmarku, vo Veľkej Lomnici (1 mesiac – v roku 1847), v Podolínci, a v Majerke (dnes obec Ihľany)
- neskôr sa stal profesorom náboženstva na katolíckom gymnáziu v Levoči
- potom pôsobil ako farár v Spišskej Sobote, pod ktorú patrili aj Matejovce
- v máji 1865 sa stal farárom vo Veľkej, kde zostal až do svojej smrti
- vo Veľkej spravoval knižnicu
- od roku 1863 bol dekanom a okresným školským dozorcom
- bol členom rady biskupskej stolice a v roku 1875 bol menovaný za čestného kanonika
- zaoberal sa cirkevnými dejinami Spiša od reformácie do začiatku 18. storočia a dejinami Spišskej Soboty, najmä jej umeleckými pamiatkami
- patrí medzi spoluzakladateľov spišskej kampanológie, je priekopníkom ochrany umeleckých pamiatok
- zaslúžil sa o vydanie listín Michala Schmauka, ktoré financoval biskup Juraj Császka, jeho vyše 700-stranová rukopisná práca si sčasti zachovala premennú hodnotu (Kollárová 2004, s. 165)⁷

Vojtech Pisch (Piš) v médiách

https://www.knihydominikani.sk/hlavna_bibl_b4?autor_id=2130

26. marec

Weber, Samuel

(26. 3. 1835 Poprad – 18. 5. 1908 Spišská Belá)

- evanjelický farár, historik, prírodovedec
- najprv pôsobil ako vychovávateľ v rodine grófa A. Čákiho v Spišskej Novej Vsi, od roku 1860 sa stal kaplánom v Spišskej Belej, potom ako nemecký farár v Banskej Štiavnici a napokon bol farárom v Spišskej Belej
- od roku 1896 zastával úrad konseniora a od roku 1901 seniora Spišského mestského seniorátu
- popri svojej pastoračnej činnosti a náboženskej spisbe sa najviac zaoberal dejinami – históriou spišských miest a evanjelickej cirkvi
- zaujímal sa aj o botaniku

⁷ KOLLÁROVÁ, Zuzana, Richard BEKES, Magdaléna BEKESOVÁ, Jana KUŠNIRÁKOVÁ, Július MALIČKÝ, Božena MALOVCOVÁ, Daniela MLYNÁRČIKOVÁ a Peter ROTH. Biografický slovník mesta Poprad. 2004.

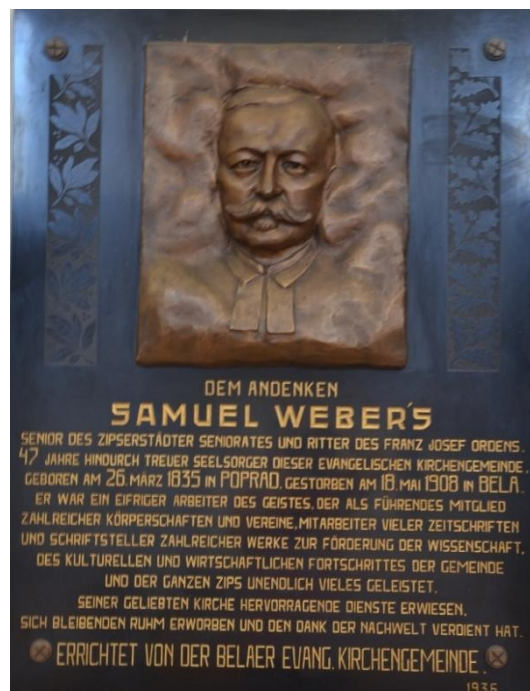
- bol činný v Uhorskom protestantskom spolku, v Uhorskom evanjelickom literárnom spolku a vedúcim botanickej sekcie Karpatského múzea v Poprade
- bol zakladateľom a vedúcim funkcionárom miestnych združení: Belianskeho spevokolu (1862), ochotníckeho divadla (1870), poľovníckeho a hasičského spolku (1881), spoluzakladateľ a predseda hospodárskeho kasína (1875)
- ďalej bol členom Spišského historického spolku, spolku spišských učiteľov a členom župného výboru so sídlom v Levoči
- bol literárne činný a napísal viac ako dvadsať samostatných diel a štúdií najmä historického zamerania
- bol tiež autorom viacerých učebníc náboženstva pre ľudové školy
- tlačou mu vyšli aj početné kázne
- zhromaždil pramene k dejinám Tatier a venoval sa aj štúdiu názvoslovia tatranských štítov a lokalít
- zaoberal sa tiež kultúrou a spôsobom života obyvateľov Tatier, výskumom života a diela významných osobností Spiša
- na sklonku života sa Samuelovi Weberovi dostalo uznania za jeho celoživotné dielo
- bol vyznamenaný radom Františka Jozefa (Anonym (fb) 2002, s. 9)⁸.

Samuel Weber v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/Samuel_Weber

<https://spisskabela.sk/mesto/historia-mesta/sien-osobnosti-mesta/samuel-weber/>

<https://www.ecav.sk/archiv/archiv-2015/weber-samuel-1835-1908>

⁸ ANONYM (fb). S. Weber – historik Spiša a cirkvi. 2002.

Udalosti (vyberáme ...)

545. výročie (1475)

Cech súkenníkov v Kežmarku

„vznikol ako najstarší svojho druhu na území Slovenska v roku 1475. Na tento rok sa odvolávajú opätovne potvrdené artikuly z roku 1635, ktoré dali magistrátu mesta Kežmarok potvrdiť majstri Caspar Heckel, Johan Schwalm a Lawrencius Heckel. Podmienkou prijatia do cechu bol nemecký a nešľachtický pôvod. Učňovská doba trvala až štyri roky. Tovariš, na rozdiel od iných cechov, nemusel vandrovať, musel však napriek tomu vandrovať – ak ich cesta trvala dva roky, i tak museli u svojho majstra odpracovať jeden celý rok. Podrobné podmienky majstrovej skúšky nie sú známe, uvedené je len to, že po skončení skúšky musel mladý majster pripraviť hostinu pre celý cech, zložiť 20 zlatých a 2 pinty vína. Súkno sa smelo robiť len z ovčej vlny, tú na trhu mohol predávať iba kežmarský majster súkenník. Mesto malo dostatok vlny, veď v časti Tatier, ktorá mu patrila už od roku 1269 (údolie Bielej vody a Zelené pleso), bolo viacero ovčích salašov. Súkno, ktoré sa tkalo, muselo byť 30 rífov (lakťov) dlhé (ale pripúšťala sa aj dĺžka 29 rífov) a široké 1 a ½ prešporského rífa. Kto tkal natenko, bol potrestaný. Na trh sa nesmeli nosiť mokré súkno. Raz za štvrtrok sa robila kontrola tovaru. V roku 1633 mali súkenníci svoju vlastnú valchu, v ktorej sa zahusťovali vlnené tkaniny a zbavovali sa poslednej špiny a mastnoty. Ešte koncom 18. storočia bolo v Kežmarku približne 40 súkenníkov. Z cechu sa zachovalo len jedno vysvedčenie kežmarského tovariša z roku 1819. Na jednej strane sú súkennícke nožnice, na druhej rôzne pracovné nástroje. V súkromnom vlastníctve je zvolávacia tabuľka – na jednej strane sú súkennícke nožnice, na druhej rôzne pracovné nástroje“ (Baráthová 2012, s. 204)⁹.

http://www.saske.sk/cas/archiv/1-2006/studie_lengova.html

Cech súkenníkov

⁹ BARÁTHOVÁ, Nora. História Kežmarku: do polovice 18. storočia. 2012.

100. výročie (1920)

Šrobárov ústav detskej tuberkulózy a respiračných chorôb v Dolnom Smokovci

„prví malí pacienti prešli jeho bránami v roku 1920, slávnostne ho „národu odovzdal“ vtedajší minister zdravotníctva Vavro Šrobár až o niekoľko mesiacov neskôr. Práve po ňom dostal meno Štátny detský liečebný ústav Šrobárov. Liečili sa v ňom najmä deti z Čiech, ale i Francúzska, Turecka, Estónska, Rakúska, Maďarska či Nemecka. Neskôr sa zmenil názov na Odborný liečebný ústav. „V dôsledku výrazného nárastu nešpecifických respiračných ochorení došlo od októbra 1984 k významnej reprofilizácii ústavu. Ortopedické lôžka postupne nahradili lôžka pre pacientov s nešpecifickými ochoreniami dýchacích ciest. Znížil sa aj počet lôžok pre liečbu tuberkulózy z dôvodu jej úspešnej liečby,“ priblížila riaditeľka ŠÚ DTaRCH Kolcúnová. V roku 2009 svoju činnosť rozšíril o poskytovanie jednodňovej zdravotnej starostlivosti v odbore detská chirurgia a v roku 2010 v odbore detská otorinolaryngológia, čím nadviazal na dlhoročnú tradíciu, keďže chirurgické oddelenie tu po prvýkrát bolo otvorené už v roku 1921“ (Anonym (pet) 2010, s. 4)¹⁰.

http://www.nudtarch.sk/?page_id=1075

<http://www.nostalgicketatry.sk/historia/dolny-smokovec/166-srobarov-ustav.html>

<https://www.facebook.com/srobarovustav>

Šrobárov ústav detskej tuberkulózy a respiračných chorôb

---

¹⁰ ANONYM (pet). Vojtekove-Rudnikove dni sa niesli v znamení osláv deväťdesiatin Šrobárovho ústavu. 2010.

70. výročie (1950)

Horská záchranná služba vo Vysokých Tatrách

„vdďaka organizačným iniciatívam a administratívnym opatreniam prednostu Jednotného národného výboru (JNV) Vysoké Tatry Fabiána, za účinnej podpory Chudíka, v tom čase predsedu Krajského národného výboru v Košiciach, začali v roku 1950 traja prví profesionáli, ako zamestnanci JNV, pod vedením Vladimíra Šimu v hornosmokoveckej vile Klára odvíjať dejiny novodobej Tatranskej horskej služby (TNS). V súvislosti s reorganizáciou štátnej správy – premenou JNV na Mestský národný výbor – prešla THS od 1. februára 1954 pod správu národného podniku Turista so sídlom v Bratislave a po vytvorení Československého zväzu telesnej výchovy stala sa roku 1956 zložkou jeho oddelenia turistiky, ako jedno z územných pracovísk, tzv. oblastí, v rámci celoslovenskej, resp. celoštátnych organizácií horských služieb (HS). Vzhľadom na výnimočné postavenie HS v jediných slovenských veľhorách, v tom čase už vyhlásených za národný park, podarilo sa ju po zdĺhavých jednaniach vyčleniť zo zväzku ČSZTV a od januára 1957, opäť za účinnej pomoci Michala Chudíka, vtedy poverenika poľnohospodárstva, začleniť do organizačnej štruktúry Správy Tatranského národného parku. Jej úradný názov znel potom do roku 1994 Horská služba TANAP-u. Od roku 1957 sa podstatne rozšírila, zdokonalila a zmodernizovala vybavenosť THS horolezeckou a záchrannou technikou, zväčša alpského pôvodu. Náročné zákroky značne urýchľujú výkonné terénne vozidlá a využívanie vrtuľníkov“ (Bohuš 2000, s. 10-12)¹¹.

<https://www.hzs.sk/>

<https://www.facebook.com/hzs.sk/>

Zabezpečenie turistických ciest reťazami a skobami (Priečne sedlo)

¹¹ BOHUŠ, Ivan. Tatranská horská služba. 2000.

ZOZNAM BIBLIOGRAFICKÝCH ODKAZOV

- ANONYM, 1995. Impulz pre ušľachtilé myšlienky. In: *Tatranský dvojtýždenník*. Roč. 6, č. 8, s. [4].
- ANONYM (fb), 2002. S. Weber – historik Spiša a cirkvi. In: *Podtatranské noviny*. Roč. 43, č. 18, s. 9. ISSN 1210-2423.
- ANONYM (pet), 2010. Vojtekove-Rudnikove dni sa niesli v znamení osláv deväťdesiatin Šrobárovho ústavu. In: *Tatranský dvojtýždenník*. Roč. 21, č. 20, s. 4.
- ANONYM (sib), 2012. Viktor Majerik In Memoriam. In: *Zamagurské noviny*. Roč. 1, č. 2, s. 9.
- ANONYM (tah), 1995. Július Andráši: horolezec, záchranca a publicista jubiluje. In: *Podtatranské noviny*. Roč. 36, č. 12, s. 5. ISSN 1210-2423.
- BARÁTHOVÁ, Nora, Karin FÁBROVÁ, Marta KUČEROVÁ a Vladimír VRÁBLIK, 2012. *História Kežmarku: do polovice 18. storočia*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-89426-17-1.
- BARÁTHOVÁ, Nora, Erika CINTULOVÁ, Jaroslav GROCHOLA, Lucia HARTINGEROVÁ, Milan CHOMA, Vladimír JANČEK, Andrej JANOVSÝ, Klára KUBIČKOVÁ, Mikuláš LIPTÁK a Jana VÍZNEROVÁ, 2009. *Osobnosti Kežmarku: (1206 – 2009)*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-89426-02-7.
- BOHUŠ, Ivan. 1999. Obdivovali, skúmali a chránili Tatry 3. In: *Tatry*. Roč. 38, č. 6, s. 24-25. ISSN 1335-6828
- BOHUŠ, Ivan. 2000. Od MKE po THS. In: HOHOLÍKOVÁ, Tatiana a kol.: *Tatranská horská služba*. Tatranská Lomnica: Štátne lesy TANAP-u, s. 7-12. ISBN 80-968361-6-1.
- FERKO, Milan, 1995. *Sto slávnych Slovákov*. Martin: Vydavateľstvo Matice slovenskej. ISBN 80-7090-353-8.
- KOLLÁROVÁ, Zuzana, Richard BEKESS, Magdaléna BEKESOVÁ, Jana KUŠNIRÁKOVÁ, Július MALIČKÝ, Božena MALOVCOVÁ, Daniela MLYNÁRČIKOVÁ a Peter ROTH, 2004. *Biografický slovník mesta Poprad*. Poprad: Mestský úrad. ISBN 80-969037-6-4.